

Karar

– çitlembik · 02 Haziran 2016

Arı kovanını andıran beynimin içinde vızıldayan düşünceler, uzun süredir peşimi bırakmıyor. Vicdanımla hesaplaşma günü geldi çattı. Mahkeme celbimi alıp, şu anda görülecek olan davama gidiyorum. Evimin salonunda toplanmış tüm karakterler. Ayşe de orada, başımı kaldırıp gözlerine bir türlü bakamıyorum. Gülistan bahçesinde yetişen nadir güllerden birinin umutlarını, hayallerini yıkanlardan onu koruyamayanlardan biri olarak nasıl bakabilirim yüzüne? Mübaşir sesleniyor beni çağırıyorlar. Allah'ım bu nasıl ıstırap?

Savcı tüm delillerle karşımda duruyor, o günlere ışınlayıp götürüyor beni ve zaman yolculuğu başlıyor.

Özel bir klinikte bekleme salonunda iki anne. Biri kızının bekaretini ispatlamak için gelmiş, diğeri hesap soruyor namus adına. Ayşe ise hiç konuşmuyor, sararmış yüzünde nice nice gölgeler geziyor. Hayatını paylaşacağı kocası erkekliğine laf söyletmemek için susmuş. Kurtlar sofrasına yem olarak atıvermiş koklamayı beceremediği gülünü. Sekreter randevu saatine uyararak hastaları bir bir alıyor içeriye. Saatin tik tak sesleri derin sessizliği bozuyor ve gerginlik hat safhada. Ayşe'nin sırası geliyor, sekreter hanım kibarca yol göstererek önde ilerliyor. Koridorun en sonundaki odanın önünde duruyorlar, korkak adımlarla içeri giriyor zavallılık. Babacan tavırlı kadın doğum uzmanı yer gösterip zarif bir ses tonuyla rahatsızlığını soruyor. Anlatıyor Ayşe tüm açıklığıyla geliş nedenini. "Rapor istiyorum" diyor "ispatlayın" bekaretimi. Bir soru daha soruyor doktor "kim getirdi seni buraya?" "Annem, kayın validem ve kocam" diyor üzgün ve kırgın masum kadın...

Bu kısa konuşmanın ardından aynı odanın içinden bir başka odaya açılan kapıya doğru ilerleyen hemşire yol gösteriyor. Ayşe yavaşça yerinden kalkıp titreyen dizlerinin bağının çözülmesinden korkarak ilerliyor. Bitkin bir halde usulca başını kaldırıp şaşkın gözlerle inceliyor etrafını. Karşısında duran beyaz örtülü muayene masasına bakıyor, filmlerde gördüğü gibi aynı. Gözleri kararıyor, bir an sendeliyor. Hemşirenin, "Lütfen iç çamaşırınızı çıkarıp uzanın!" sözleri takılmış bir plak gibi tekrarlanıyor kulaklarında. Soyunuyor, soyunuyor; bir bir yapraklarını döküyor gülüm... Kararıyor her yer, birikmiş çiğ taneleri gibi süzülüyor gözyaşları, ağlıyor ağlıyor gülüm...

Kendini yavaşça bırakıyor musalla taşını andıran masaya. Kapatıyor gözlerini sıkıca, küçüklüğünde korktuğu zamanlar yaptığı gibi yavaşça mırıldanıyor;" hepsi bir rüya, hepsi bir rüya..."

Masumiyetini ispatlayan raporuyla çıkıyor odadan, hiç konuşmadan veriyor Azrail'inin eline. Sonrasında kaderine terk edilen Ayşe kocasının kolunda evine gidiyor.

Ben ise geçmişe yaptığım bu üzücü yolculuktan sonra tekrar evimdeyim. Vicdanımın kurduğu adil

mahkemenin KARAR'ını bekliyorum. Kürsüde oturan hakim de benim, savcı da benim. Kendimi savunma gereği duymuyorum, avukat kimliğine gerek bile duymadım, hafifletici hiçbir nedeni kabul edemiyorum.

Ayşe şanslı mıydı diğer kadınlara göre? Bir kurşun sıkıp, ölü bedenini bir ağacın altına gömmedik ama bütün umutlarını yıktık, yaşayan bir ölüden farksız bir hayata mahkum ettik. Ülkemizin dört bir yanında yaşanan böylesi kadın dramlarına şahit olanlara sesleniyorum; ben suçluyum ya siz?

H. Çiğdem Deniz.